

νά σὸρθῃ! Βούρβουρ. 7) Κατάπληξις Ἡπ.: Μορθ' ἀποστροφή (ἔμεινα ἐμβρόντητος ἐξ ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἀκούσματος).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κῶς.

*ἀποστρόφι τό, Πληθ. ἀποστρόφα Πόντ. (*Οφ.) ἀποτοστρόφα Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστροφᾶνμαι, δι' ὃ ἰδ. ἀποστροφιάζω.

Ἡ χωριστή κατάκλισις τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν νύκτα μετὰ τὸν γάμον.

ἀποστροφιάζω Δ.Κρήτ. Μέσ. ἀποστροφιάζομαι Λεξ. Δημητρ. ἀποστροφᾶνμαι Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστροφή.

1) Ὁδηγῶ εἰς κατάλληλον τόπον πρὸς νομήν, ἐπὶ ποιμνίων Δ.Κρήτ.: Ξηλώνω καὶ ἀποτσακίζω καὶ ἀποστροφιάζω τὰ ὄζα. 2) Μέσ. ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον ἀπὸ θεάματος ἀποτροπαίου, ἀποτροπιάζομαι Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀποστρέφομαι (ἰδ. ἀποστρέφω Γ 1). 3) Μέσ. κατακλίνομαι χωριστά, ἐπὶ τῶν νεονύμφων κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸν γάμον νύκτα κατακλινομένου ἑκατέρου εἰς ἄλλην οἰκίαν Πόντ. (*Οφ.)

ἀπόστροφος ὁ, Νάξ. (Φιλότης) Χίος 'πόστροφος Κύπρ. ἀποστροφὸς Κάρπ. Κέρκ. Κύπρ. Νάξ. (*Απύρανθ. Γλυναδ.) Χίος ἀπουστρουφὸς Μακεδ. (Βελβ.) ἀποστρεφὸς Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπόστροφος. Ἡ λ. καὶ καὶ ἐν Πατρίοις τοῦ Ἀγίου Ὁρους (Ν. Ἑλληνομν. 9,232) «πέτραν... τὴν ἱσταμένην εἰς τὸν ἀπόστροφον τῆς φυτείας».

1) Ἀποστροφή 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Νάξ. (Γλυναδ.) Χίος: Πάνω ᾗ τὸν ἀποστροφὸν ἤσπασεν ἡ σπάθη Κάρπ. β) Ἀποστροφή 1 β, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότης) Σῦρ. Χίος: Κόβω τὸν ἀποστροφὸ Χίος. 2) Τὸ μέρος τῆς αὐλακος ὅπου κόπτεται τὸ ὕδωρ πρὸς ἀποχέτευσιν ἐκτὸς τοῦ ἀγροῦ ἢ πρὸς διανομήν εἰς ἄλλους ἀγρούς Κύπρ.: Γύρισε τὸν πόστροφον τοῦ χωραφιοῦ Κύπρ. Συνών. δέσει, δεσιά.

3) Ὁξὺ τεμάχιον ξηροῦ ξύλου Κέρκ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. ᾗ τοὺς Ἀποστρόφους καὶ ὡς τοπων. Χίος (Καρδάμ.)

ἀπόστρωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) πόστρωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῶν στρωμάτων. Συνών. ἀποστρώσιμον, ξέστρωμα.

ἀποστρώνω Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) —Λεξ. Δημητρ. ἀπουστρώνου Λέσβ. ποστρών-νω Κύπρ. Τὸ μεσν. ἀποστρώνω.

1) Σηκώνω τὰ στρώματα ἐνθ' ἄν.: Ὅ,τ' ἀπέστρουני, ἦρταν οἱ δράτ' (ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Ἐγὼ στρώνω καὶ ἀτὸς ἀποστρώνει Κερασ. Ντό στρώνεις καὶ ἀποστρώνεις; αὐτόθ. Ἐπέστρωσα τ' ὀσπίτ' (ἐσήκωσα τοὺς τάπητας τῆς οἰκίας) Τραπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Συναξάρ. γαδάρ. στ. 6 (ἐκδ. G Wagner σ. 112) «ἀπέστρωσαν, ἀπόλυσαν τὸν γάδαρον ἐκεῖνον». Συνών. ξέστρώνω. 2) Στρώνω τελείως, περατώνω τὴν στρώσιν Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀκόμα δὲν τὸ ἀπόστρωσα τὸ τραπέζι Μάν. || Ἄσμ.

Σύρετε, βάες, στρώσετε τὸ μεσακὸν κλινάριν,

στρώσετε τῶν ποστρώστε το τῶ ὁμορφα τὸ στολίστε

Κύπρ. 3) Περατώνω τὴν τακτοποίησιν, τὴν διευθέτησιν Πελοπν. (Μάν.): Θὰ κάτσω αὖριο πρῶι νὰ τ' ἀποστρώσω τὸ σπίτι μου, θὰ τὸ κάνω κουκλί.

ἀποστρώσι τό, ἀμάρτ. πουστρώσι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στρώματος: Ἄσμ.

Ἄν εἶν' ὁ μαῦρος σου ὀκνός, φτάν-νεις εἰς τὰ πουστρώσα.

ἀποστρώσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστρώνω.

Ἀπόστρωμαν, ὁ ἰδ.

ἀποστούβω, ἀποστούφω Κίμωλ. Χίος κ.ἀ. —Λεξ. Αἰν. ἀποστούβω Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σῦρ. ἀποστούβω Κρήτ. ποστούβω Τήν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στούβω.

1) Συμπιέζω πρὸς ἐκθλιψιν ἢ στράγγισιν, στραγγίζω Κίμωλ. Σίφν. Σῦρ. Τήν.: Ἀποστούφωμε τὰ ροῦχα Κίμωλ. Σίφν. Σήμερα ἐπόστυνα τοῖς πίτθες (ἐξέθλιψα τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας) Σίφν. Ἡ δεῖνα ἀποστούφ' τοῖς δομάτες Τήν. Ἐιούτην τὴν πέτρα ὅπου ποστούβω καὶ βγάζει νερὸ (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστραγγίζω 1.

2) Ἐκθλίβω ἐντελῶς, στύφω τελείως Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος —Λεξ. Αἰν.

ἀποστούλωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστυλώνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ στύλου, δι' οὗ στηρίζεται τι. Συνών. ξεστούλωμα.

ἀποστυλώνω Πάρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. κ.ἀ. —Λεξ. Δημητρ. Μέσ. ποστυλών-νομαι Κύπρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στυλώνω. Ἐν χειρογρ. τοῦ 1613 τύπ. ἀποστελώνω.

1) Πρᾶγμα τι στυλωμένον ξεστυλώνω ἀφαιρῶν τοὺς στύλους Πόντ. (Τραπ.) Συνών. ξεστυλώνω. 2) Στηρίζω τελείως Πάρ. Σῦρ. κ.ἀ.: Παροιμ.

Ὅλα ναι φάδια τῆς κοιλιᾶς καὶ τὸ ψωμί στημόνι

καὶ τὸ καημένο τὸ κρασί ὅλα τ' ἀποστυλώνει

ἐνθ' ἄν. β) Μέσ. στηρίζομαι Κύπρ.: Παροιμ. φρ.

Ἄμε, στυλ-λε, ποστυλ-λώθου | τῆς ἄμ' ἀλ-λοῦ καταμπαλ-λώθου (ἐπὶ τοῦ ἀποτυγχάνοντος εἰς προξενεῖαν γάμου). 3) Περατώνω τὴν διὰ στύλων στηρίξιν, τελειώνω τὸ στύλωμα Πελοπν. (Μάν.) —Λεξ. Δημητρ.: Εἶδα κ' ἔπαθα ὥσπου ν' ἀποστυλώσω τὴν κληματαρξά μας Μάν.

ἀπόστυμμα τό, Πελοπν. (*Αρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστούβω.

Τεμάχιον λεμονιοῦ τοῦ ὁποίου ἀφηρέθη ὁ χυμὸς διὰ στύψεως: Τ' ἀποστούμματα τοῦ λεμονιοῦ. Συνών. ἀποσφίχτρα 1, λεμονόκουππα.

ἀποστυφάδι τό, Χίος

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστούφω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστούβω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Τὸ τελευταῖον γλεῦχος τὸ ρέον ἐκ τῶν ἐκθλιβομένων σταφυλῶν.

ἀποστυφακώνω Κρήτ. (Σέλιν.) ποστυφακώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στυφακώνω.

Πικραίνομαι, λυπούμαι ἐνθ' ἄν.: Σὰν εἶδε πῶς δὲ τῇ τὸ δώκανε, ἐποστυφάκωσε Α.Κρήτ. Ποστυφακώνει δ' αὐτὴ ἢ κακομοῖρα ἐκεῖα ποῦ τότε γροικᾷ, μὰ κ' εἶδα δὰ κάμη! αὐτόθ.

*ἀποστούφωμαν τό, ἀποστούπωμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστυφώνω.

Ἡ ἀπώλεια τῆς ξινάδας.

*ἀποστυφώνω, ἀποστυπώνω Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στυφώνω, παρ' ὃ καὶ στυπώνω.

Ἀποβάλλω τὴν ξινάδα, τὴν ὀξείαν γεῦσιν ἐνθ' ἄν.: Ἐπεστούπωσεν τ' ὀξίδ' Τραπ. Καὶ μετβ. εἰς τὴν ἀπειλητικὴν φρ.: Κρούγω καὶ ἀποστυπώνω σε! Πόντ.

